

AZIZ, kennismaking met Yazan Rajab en Karen De Becker, auteurs van het boek ‘Nooit meer bang zijn’. Verslag van de avond op 30-03-2017 in De Semse

Er zijn weinig vluchtelingen bereid of in staat om voor een breed publiek hun vluchtverhaal te vertellen. Yazan, een jonge twintiger uit Aleppo (Syrië), vindt juist dat het zijn missie is om zo vaak mogelijk te vertellen. Hij wil dat mensen weten hoe de revolutie die een oorlog werd, in Syrië ontstaan is, waarom hij niet anders kon dan vluchten, hoe de vluchtroute verliep en welke obstakels hij – ook in België dat nu zijn nieuw land is – meemaakte.

Journaliste Karen De Becker hielp hem om het boek te schrijven (uitgave 2016, ISBN 9789089316028). Zij stond hem ook bij tijdens de gespreksavond in Zemst.

Yazan is ondertussen 2 jaar en 4 maanden in België, hij is erkend als vluchteling en kan zijn universiteitsstudies voortzetten dankzij een project Engels van de VUB. Hij leert Nederlands, verstaat al veel, maar spreekt de taal nog niet. Hij sprak in vloeiend Engels en Karen tolkte naar het Nederlands.

Een van de 22 aanwezigen mailde achteraf “We waren onder de indruk van Yazan’s belevenissen en vooral doorzettingsvermogen. Hij heeft zijn verhaal op een heel waardige manier gebracht ondanks de emoties die dergelijke ervaringen uiteraard met zich meebrengen. En voor vele mensen ongetwijfeld een les in bescheidenheid”.

Wie het boek leest is onder de indruk van de mensenwaardige manier waarop mensenhandelaars met vluchtelingen sollen. De even mensenwaardige manier waarop de grenspolitie in Lecce (Italië) opgepakte vluchtelingen kleinerde en martelde om hun vingerafdrukken af te dwingen, is zelfs nog erger omdat het om een overheidsdienst gaat.

Liever dan daar veel bij stil te staan vertelde Yazan over het feit dat hij en zijn twee broers opgevoed werden met dezelfde waarden als in Europa. Dat vluchten geen keuze, maar noodzaak was. Tweemaal vroeg hij een visum aan om voor medische behandeling naar familie in België te mogen overkomen en tweemaal volgde een weigering. Na een vruchteloze poging om een nieuw leven in buurland Turkije op te bouwen, bleef alleen de illegale overtocht met mensensmokkelaars over, waarbij hij werd bijgestaan door zijn broer. In België ondervond hij de ‘blinde’ Dublin-verordening die mensen op de vlucht verplicht om in het eerste land van aankomst (waar vingerafdrukken genomen zijn) asiel aan te vragen. Door gebrek aan informatie kwam hij bij een dure advocaat terecht Uiteindelijk kreeg hij bescherming, maar hij ondervindt dat het label ‘vluchteling’ nadelig is om een woning en werk te verwerven.

“ik ben blij als ik de kans krijg om Belgen met ons te laten kennis maken en op basis daarvan hun vertrouwen te krijgen. Op het nieuws en sociale media is geen ruimte voor verdieping. Leer ons kennen en je zal verrast zijn hoe hard we op elkaar lijken”.

Verslag door José Goethals, met dank aan het interview met Yazan en Karen in VISIE regio Brussel-Halle-Vilvoorde 24-03-2017, blz.20 en aan Nicole Van Laere.